

Det må derfor konstateres, at det er en glædens dag for de skatteborgere, som sidder derhjemme og får et brev fra skattemyndighederne med påstande om alt muligt, borgere, som ikke ved, hvordan de skal forholde sig, som ikke tør henvende sig til en revisor eller en advokat, fordi de er usikre på, om den regning, der efterfølgende kommer, er en, de er i stand til at honorere, borgere, som er bange for selv at gå i clinch med skattemyndighederne, for når det er skattemyndighederne, så sidder der altså en eller flere skattemedarbejdere, som har ubegrænsede ressourcer.

De kan have hundredvis, ja, tusindvis af folk fra den offentlige sektor beskæftiget med det ene formål at få den enkelte borger ned med nakken, så systemet kan vinde over borgeren. Mens borgeren, der sidder på den anden side af bordet, end ikke kan have en advokat eller en revisor med, uden at det skal være for egen regning.

Det misforhold, at skattevæsenet ubegrænset kan bruge hele Skatteministeriets budget på at vinde sager, gør, at der ikke er retssikkerhed for borgerne. Mange borgere er ganske enkelt bange for at anlægge sagerne. De er bange for, uanset at de juridisk har ret, at de så i sidste ende kommer til økonomisk at bøde for det.

Når skatteministeren er modstander af forslaget, må det jo tages som udtryk for, at skatteministeren simpelt hen er bange for, at skattemyndighedernes sager ikke kan holde. Skatteministeren må være bange for, at skattemyndighederne kommer til at tabe flere sager, når borgerne er klædt på og har assistance fra advokater og revisorer.

Andet argument kan der ikke være for skatteministeren, og hvis det er skatteministerens bevæggrund, så forstår jeg det godt, for udviklingen i de senere år har jo vist, at på trods af at folk selv skal betale, når de vinder, så er der flere sager, som ved højeste retsinstans – hvad enten det er Landsskatteretten eller Højesteret – ender med, at borgeren vinder. Så tendensen går i retning af, at borgeren har ret, emsige skattemedarbejdere har uret. Derfor kan jeg godt se skatteministerens problem, hvis skatteministeren tilslutter sig det her, for så kan der være mange flere sager, som myndighederne taber og borgerne vinder.

Hvordan foregår det her i praksis? Ja, vi kan læse os til i Børsen fra den 4. oktober 1996, som vi har gjort, og som det er citeret i vores bemærkninger, at der har været et såkaldt inspi-

rationsarrangement for 200 skattechefer, altså de medarbejdere i skatteforvaltningen, der er chefer lokalt. De havde inviteret lektor Michael Møller fra Handelshøjskolen i København, og han skulle så fortælle dem, hvad er det for redskaber, de skal benytte sig af for at få tingene til at virke bedre.

Han sagde til dem:

»Giv dem nogle hårdere straffe« – underforstået borgerne – »det er den eneste vej. Det eneste, der kan holde et skattesystem gående, er, at vi ændrer reglerne hele tiden og ikke lader folk kende dem. Man skal satse lidt mere på at skræmme folk i stedet for at appellere til deres samfundssind, det kan man ikke hvile et skattesystem på.«

Og desværre blev hr. Michael Møller ikke mødt med tavshed, men med applaus. Det var lige det, man ønskede at høre. Lav reglerne om hele tiden, så borgerne ikke ved, hvordan de er, og giv dem nogle hårdere straffe, når folk ikke overholder de regler.

Det eneste værn, borgeren kan have, er at måtte have lov til at have en jurist eller en revisor til stede, som kan give borgeren de fornødne råd samt vejledning.

Skatteministeren har endnu ikke afskaffet det absurde bonussystem, som betyder, at cheferne rundt omkring i skatteforvaltningen har en økonomisk interesse i at få anlagt nogle sager. Der falder jo bonus af i den store pulje, og så kan man selv nyde godt af det. Hos skattemedarbejderen ligger der altså et økonomisk incitament til at anlægge nogle sager. Det er jo absurd at have et sådant system.

Hvis Kafka havde levet i dag, er jeg sikker på, at han kunne have skrevet forskellige noveller om at have et sådant system, hvor borgerne i den grad ingen retssikkerhed har. Man kan godt føle sig skræmt som borger i Danmark med udsigten til aldrig nogen sinde at være sikker på, hvor man er henne, når det gælder en sag over for skattemyndighederne.

Bevares, i ganske mange sager fungerer tingene jo uproblematisk. Folk får en selvangivelse tilsendt, der allerede er udfyldt, og folk kigger lidt på tallene og tænker: Nåh ja, de må jo nok vide bedst. De skriver under og sender ind, og så er den sag jo ikke længere. Folk kan så senere opdage, at de måske i mange år har snydt sig selv både på den ene og den anden måde, men det er jo bare ærgerligt.